

K-POP DEMON DETECTIVES

ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

✦
ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ
✦
ΤΩΝ K-POP DEMON
HUNTERS ✦

ΣΤΕΪΣΑ ΝΤΟΪΤΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΕΚΔΟΤΗ: Το παρόν βιβλίο έχει γραφτεί και εκδοθεί αποκλειστικά για σκοπούς ψυχαγωγίας. Το βιβλίο αυτό έχει συγγραφεί και εκδοθεί ανεξάρτητα και δεν εγείρεται ούτε υπονοείται καμία αξίωση για χορηγία, έγκριση ή σύνδεση με οποιαδήποτε εμπορικά σήματα ή άλλα προϊόντα που αναφέρονται σε αυτό. Όλα τα εμπορικά σήματα που εμφανίζονται στο παρόν βιβλίο ανήκουν στους αντίστοιχους κατόχους τους και χρησιμοποιούνται εδώ μόνο για ενημερωτικούς σκοπούς.

.....

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **K-Pop Demon Detectives 2 – Φάντασμα στην Ελλάδα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: K-Pop Demon Detectives 2 – Ghosted in Greece

Από τις Εκδόσεις Bluestone Books, Νέα Υόρκη 2026

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stacia Deutsch

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αριάδνη Μοσχονά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Lidia Fernandez

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Katie Jennings Campbell

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Παύλος Πασχαλίδης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Bluestone Books, 2026

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2026

ISBN 978-618-01-6610-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου [Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα] και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή [ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη] και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

K-POP DEMON DETECTIVES

ΒΙΒΛΙΟ 2

ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΤΕΪΣΑ ΝΤΟΪΤΣ

Μετάφραση: Αριάδνη Μοσχονά

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΕΚΠΛΗΞΗ!

Η Γουίλοου, η Σονγκ Γι και η Ισόλ βγήκαν από το αεροπλάνο στην Αθήνα και εισέπνευσαν τον θαλασσινό αέρα. Ήταν γνωστές σε όλο τον κόσμο ως ALIBI, ένα K-Pop συγκρότημα, και αυτός ήταν ο επόμενος σταθμός της παγκόσμιας περιοδείας τους.

Πρώτα, όμως, ένα σύντομο, χαλαρωτικό διάλειμμα! Είχαν μερικές μέρες για να δουλέψουν νέα τραγούδια, μακριά από τα μάτια του κόσμου. Οι ALIBI κατευθύνονταν προς ένα παραθαλάσσιο ξενοδοχείο κοντά σ' ένα αρχαίο θέατρο για λίγη δουλειά, λίγη διασκέδαση και μπόλικο ήλιο.

Στη διαδρομή προς το ξενοδοχείο τους, που βρισκόταν στην Κόρινθο, καμιά ώρα μακριά από την Αθήνα, η Γουίλοου θαύμαζε την εκπληκτική θέα στη θάλασσα και τα σπίτια που ήταν χτισμένα στις βουνοπλαγιές.

Μόλις έφτασαν, ο Χα Τζουν, ο μάνατζερ των ALIBI (και αδελφός της Σονγκ Γι), τις οδήγησε στο λόμπι του ξενοδοχείου.

«Ας ξεκινήσουν οι εκπλήξεις!» είπε.

Η Γουίλοου έβραζε από τον ενθουσιασμό. Λάτρευε τις εκπλήξεις και, με βάση τα τοπία που είχε δει από το αεροπλάνο, καθώς αυτό προσγειωνόταν, αγαπούσε ήδη την Ελλάδα!

«Εεε, νομίζω πως είχαμε ήδη μια αρκετά μεγάλη έκπληξη», απάντησε ψιθυριστά η Σονγκ Γι, η μεγαλύτερη αδελφή του Χα Τζουν, δείχνοντας προς την κυρία Μελίνα, τη νέα τους δασκάλα, και τη δεκαπεντάχρονη κόρη της, την Ιλάειρα, που είχαν έρθει μαζί τους από το Τόκιο.

Παρόλο που ζούσε στην Ιαπωνία, η κυρία Μελίνα καταγόταν από την Ελλάδα. Η Ιλάειρα είχε σκουρόχρωμα στρογγυλά μάτια και τα πιο άγρια φυσικά κοκκινωπά μαλλιά που είχε δει ποτέ η Γουίλοου. Η Γουίλοου είχε σκούρα μαλλιά, μα τα έβαφε ξανθά και συνήθως τα έπλεκε σε κοτσίδες με φιογκάκια.

Η Ιλάειρα έδειχνε άνετη και χαλαρή, ενώ η Γουίλοου ακριβώς το αντίθετο. Ήταν ενθουσιασμένη μα και ανήσυχη. Όσο κι αν είχε ήδη αγαπήσει την ομορφιά της Ελλάδας, δεν μπορούσε να διώξει από πάνω της ένα βαθύ, άβολο συναίσθημα πως κάτι δεν πήγαινε και πολύ καλά, κι ας μην μπορούσε να εντοπίσει τι ακριβώς. Ένωθε ταραγμένη και νευρική από τη στιγμή που είχαν φύγει από το Τόκιο για τον επόμενο σταθμό της περιόδου τους.

Η Γουίλοου συγκράτησε τη δυσφορία της και υπενθύμισε στον εαυτό της πως έπρεπε να ζει την κάθε στιγμή.

Είχε ζέστη και υγρασία. Η Γουίλοου, που φορούσε ένα

γαλάζιο φούτερ και μια μακριά φούστα από χοντρό ύφασμα, είχε αρχίσει να ιδρώνει.

Απ' όταν είχε γίνει μέλος των ALIBI, ένιωθε ευγνώμων που είχε αρκετά χρήματα για να αγοράζει κρυστάλλους, πυραμίδες από οψιδιανό, θεραπευτικά βότανα και βιβλία. Η Γουίλοου αγόραζε τόσο πολλά βιβλία κατά τη διάρκεια της περιόδους τους, που ο Χα Τζουν αστειευόταν πως σύντομα θα χρειάζονταν ιδιωτικό τζετ για να τα μεταφέρουν. Προσπαθούσε να την πείσει να στραφεί στα e-book, μα εκείνη είχε μεγαλώσει μέσα στο βιβλιοπωλείο των γονιών της και της άρεσε να κρατάει στα χέρια της ένα βαρύ βιβλίο – και μάλιστα με σκληρό εξώφυλλο, όποτε ήταν δυνατόν!

Αυτό που διάβαζε τώρα είχε τίτλο *Φαντάσματα της Ελλάδας* και ήταν πάνω από χίλιες σελίδες. Ο πολιτισμός αυτής της χώρας είχε ξεκινήσει στα αρχαία χρόνια, οπότε υπήρχαν πολλά στοιχειωμένα μέρη και περιπλανώμενα πνεύματα για τα οποία άξιζε να μάθει κανείς. Σκόπευε να χρησιμοποιήσει κάθε ελεύθερη στιγμή της για να βυθιστεί σε αυτές τις ιστορίες.

Η Γουίλοου έβαλε το βιβλίο κάτω από τη μασχάλη της, όταν πλησίασε ο Χα Τζουν. Αυτός κρατούσε τρία παλιομοδίτικα μπρούντζινα κλειδιά για τη σουίτα που η Γουίλοου θα μοιραζόταν με την Ισόλ και τη Σονγκ Γι.

«Έχετε ολόκληρο τον πάνω όροφο ενός δίπατου κτιρίου. Είναι δύο συνεχόμενα υπνοδωμάτια, ένα μονόκλινο και ένα δίκλινο. Υπάρχει ένα μικρό καθιστικό και μεγάλο

μπαλκόνι», τους είπε. «Αν θέλετε να δώσετε μάχη για το μονόκλινο, μπορώ να σας κανονίσω έναν αγώνα», είπε ο Χα Τζουν γελώντας.

Ο Χα Τζουν δεν ήταν μόνο αδελφός της Σονγκ Γι. Ήταν επίσης ο μάνατζερ του γκρουπ. Όλος ο κόσμος –τόσο οι φαν όσο και όποιος μιλούσε έστω και μια φορά μαζί του– ήξερε πως εκπαιδευόταν διαδικτυακά με έναν δάσκαλο πολεμικών τεχνών και πως τρελαινόταν να επαναλαμβάνει τις σοφίες αυτού του δασκάλου. Όπου κι αν βρίσκονταν λόγω της περιοδείας, οι προπονήσεις του ήταν σε πρώτη προτεραιότητα. Μάθαινε τζούντο, ταεκβοντό, καράτε, λίγο *κραβ μαγκά* και διάφορες άλλες πολεμικές τέχνες.

Ο Χα Τζουν χαμογέλασε πλατιά.

«Θα νιώσω τόσο περήφανος αν σας δω να παλεύετε γι' αυτό». Κούνησε προς το μέρος τους το ένα από τα κλειδιά.

«Η Σονγκ Γι θα μας έκανε από δυο κομμάτια», είπε η Ισόλ κουνώντας το κεφάλι της. «Ας πάρει εκείνη το μονόκλινο».

Η Σονγκ Γι είχε επίσης μεγαλώσει μαθαίνοντας πολεμικές τέχνες σε μια σχολή, μαζί με τον αδελφό της. Αφού οι γονείς τους είχαν εξαφανιστεί μυστηριωδώς οχτώ χρόνια νωρίτερα, τα πράγματα στη ζωή τους είχαν γίνει κάπως δύσκολα. Είχαν μετακομίσει στο σπίτι των παππούδων τους, που ζούσαν δίπλα στο ανθοπωλείο τους. Μερικά χρόνια αργότερα, η Σονγκ Γι είχε λάβει πρόσκληση

να γίνει μέλος των ALIBI, και αυτό απορροφούσε πια τον περισσότερο χρόνο της.

Ο Χα Τζουν βελτιωνόταν συνεχώς χάρη στην εξάσκηση και στην καθοδήγησή του από τον δάσκαλο των πολεμικών τεχνών, μα η Σονγκ Γι ήταν πολύ απασχολημένη με όσα πρέπει να κάνει μια σταρ της K-Pop, όπως να τραγουδάει, να γράφει τραγούδια, να χορεύει, να δημιουργεί περιεχόμενο για τα σόσιαλ και τα λοιπά. Η λίστα ήταν ατελείωτη.

Η Γουίλοου και η Ισόλ είχαν και αυτές θυσιάσει μέρος της προηγούμενης ζωής τους και κάποια παλιά χόμπι, μπαίνοντας στο γκρουπ, μα καμιά τους δεν παραπονιόταν. Είχαν τους φαν και τις συναυλίες, συν τη δεύτερη, παράλληλη δουλειά τους: ντετέκτιβ δαιμόνων. Όλο αυτό άξιζε πραγματικά τον κόπο.

«Είναι σειρά της Ισόλ να πάρει το μονόκλινο», είπε η Γουίλοου.

«Θα προτιμούσα να έχω δικό μου δωμάτιο στον επόμενο προορισμό μας, στη Ρώμη», είπε η Ισόλ. Οι τούφες με έντονα χρώματα που είχε διάσπαρτες στα σκούρα μαλλιά της λαμπύρισαν στο φως του ήλιου. «Θα σας τρελάνω με το βίντεο που θα τραβήξουμε στο Λα Νότα Βίβα». Την Ισόλ δεν την ενθουσίαζαν τόσο οι φαν της K-Pop ή οι συναυλίες, αλλά η τεχνολογία. Και, σύντομα, θα βοηθούσε στη δημιουργία ενός μουσικού βίντεο με έναν από τους πιο διάσημους σκηνοθέτες της Ιταλίας. «Μπορεί και να μην κοιμηθώ καθόλου στη Ρώμη», δήλωσε όλο ενθουσιασμό.

«Πολύ μπλα μπλα για μια απλή απόφαση», είπε ο Χα Τζουν και όλες ετοιμάστηκαν για να ακούσουν τα επόμενα λόγια του. «Ο Δάσκαλος Τσο λέει: “Η χελώνα δε θα κερδίσει κανέναν αγώνα δρόμου, αν ξεχάσει πως είναι χελώνα”».

Η Σονγκ Γι σήκωσε το βλέμμα της προς τον ουρανό και στριφογύρισε μια τούφα από τα σκούρα καστανά και μακριά ως τους ώμους μαλλιά της.

«Ο δάσκαλός σου είναι *ιδιοφυΐα*», είπε κοροϊδευτικά.

«Το ξέρω», απάντησε σοβαρά ο Χα Τζουν. Έδωσε στη Σονγκ Γι και τα τρία κλειδιά. «Λύστε μόνες σας το θέμα με τα κλειδιά». Και έφυγε βιαστικά να δώσει στην κυρία Μελίνα και στην Ιλάιρα το δικό τους κλειδί, αφήνοντας τις κοπέλες να σκεφτούν και τη μοιρασιά των δωματίων και τη σοφία του δασκάλου.

«Καταλάβατε τίποτα, εσείς;» ρώτησε η Γουίλλου την Ισόλ και τη Σονγκ Γι.

«Ξέρω τι είναι μια χελώνα», είπε η Ισόλ. «Είχαμε μία στη λιμνούλα, στη φάρμα». Η Ισόλ μπορεί να αγαπούσε την τεχνολογία, μα είχε μεγαλώσει σε μια φάρμα με κασίκες μακριά από την πόλη με τα τεχνολογικά επιτεύγματά της. Προτού γίνει μέρος των ALIBI, η Ισόλ περνούσε πολύ από τον ελεύθερο χρόνο της στη φάρμα μελετώντας και μαθαίνοντας ένα σωρό πράγματα, από τραγούδι και χορό μέχρι γλώσσες, ιστορία, ψυχολογία και τις συμπεριφορές των ζώων. Η Ισόλ δεν είχε πάει ποτέ σε κανονικό σχολείο, όμως ήξερε τουλάχιστον

στον τόσα όσα και οι άλλες κοπέλες – ή μάλλον και περισσότερα.

«Ξέρω τις χελώνες και ξέρω τι είναι αγώνας δρόμου», είπε η Σονγκ Γι κλείνοντας το μάτι. Άρπαξε το χερούλι του σάκου της και τον έφερε πάνω από τον ώμο της. «Όποια νικήσει παίρνει το μονόκλινο. Λάβετε θέσεις. Έτοιμες. Φύγαμε!»

Η Ισόλ έσφιξε γερά τη δερμάτινη τσάντα ταχυδρόμου που της είχε δώσει στο αεροδρόμιο του Τόκιο ο Άκικο, ο νέος υπεύθυνος τεχνολογίας που είχαν μόλις προσλάβει, και άρχισε να τρέχει πίσω από τη Σονγκ Γι, σέρνοντας τη βαλίτσα της.

Η Γουίλοου δε βιάστηκε. Αντί να ακολουθήσει τις άλλες στο ασανσέρ, βγήκε από την πίσω πόρτα του λόμπι και προσπέρασε τους μεγάλους φοίνικες που ήταν φυτεμένοι κατά μήκος ενός μικρού πλακόστρωτου μονοπατιού και ταλαντεύονταν από τον αέρα. Το χρώμα των φαν της Γουίλοου ήταν το γαλαζοπράσινο, οπότε τα γαλάζια παραθυρόφυλλα του ξενοδοχείου την έκαναν να νιώθει ευπρόσδεκτη. Ήταν ακόμη πρωί. Προσπέρασε ένα μικρό καφέ που σέρβιρε γλυκά και γιαούρτι.

Δεν ήταν δύσκολο να εντοπίσει το μπαλκόνι του δωματίου τους. Μόνο ένα από τα δίπατα κτίρια έδειχνε σαν να είχε μια σουίτα που να έπιανε ολόκληρο τον πάνω όροφο.

Η Γουίλοου έβαλε τα λουριά του σακιδίου της στους ώμους της, έχωσε το βιβλίο της στη ζώνη της φούστας

της, σκαρφάλωσε σε ένα τοιχάκι που της έφτανε ως τη μέση και από εκεί έσκυψε και τράβηξε τη βαλίτσα της.

Χαίρομαι που φοράω τα καλύτερα αθλητικά μου! σκέφτηκε, προτού ανέβει στο επόμενο τοιχάκι, σηκώνοντας και τη βαλίτσα της και έπειτα πετώντας την, πάνω από τον τοίχο που υψωνόταν μπροστά της, στο μπαλκόνι. Έπειτα, κατέβηκε ξανά στο έδαφος.

Η Γουίλουου χρησιμοποίησε την πέργκολα σαν σκάλα και έφτασε ως την κορυφή της. Έπειτα, με ένα δυνατό άλμα, που θα είχε επαινέσει ο προπονητής της ενόργανης που είχε στο σχολείο, πήδηξε από την καλυμμένη με κισσό πέργκολα στο δάπεδο του μπαλκονιού τους και προσγειώθηκε με ασφάλεια. Αν η συρόμενη τζαμένια μπαλκονόπορτα δεν ήταν ξεκλειδωτή, θα είχε χρειαστεί να παραβιάσει την κλειδαριά της. Μα τώρα δεν ήταν ανάγκη – ακούμπησε την παλάμη της στο τζάμι, έσυρε την πόρτα προς το πλάι και μπήκε στη σουίτα.

Όταν έφτασαν η Ισόλ και η Σονγκ Γι, λαχανιασμένες, η Γουίλουου είχε ήδη βολευτεί στο σαλονάκι. Ήταν απλωμένη στον καναπέ σαν να βρισκόταν εκεί από ώρα. Ούτε μια τούφα δεν είχε φύγει από τη θέση της και οι φιόγκοι στα μαλλιά της ήταν καλοδεμέντοι.

«Γιατί κάνατε τόσο ώρα;» ρώτησε χαχανίζοντας.

«Μα πώς;!» είπε με μια πνιχτή κραυγή η Σονγκ Γι, που δεν μπορούσε να κρύψει το ανταγωνιστικό πνεύμα της. «Χρειάστηκε να διασχίσουμε τρία μονοπάτια για να φτάσουμε ως εδώ!» Έπειτα όμως λειτούργησε η ικανότητά

της να βγάζει συμπεράσματα. «Α, μάλιστα...» Πήρε μια ανάσα, κοίταξε τα καινούρια παπούτσια της Γουίλουου και έπειτα το δάπεδο του μπαλκονιού. «Μια λασπωμένη πατημασιά στο μπαλκόνι». Η Σονγκ Γι κοίταξε την ιδρωμένη παλάμη της Γουίλουου. «Ένα αποτύπωμα στην μπαλκονόπορτα». Η λύση του αινίγματος ήταν ξεκάθαρη: «Έκοψες δρόμο».

«Ε, ναι, αυτό ακριβώς!» είπε η Γουίλουου μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

«Θα σου δίνουμε το μονόκλινο έτσι κι αλλιώς, αλλά, αφού νίκησες κιάλας, έληξε το θέμα!» είπε η Ισόλ και έπειτα αναστέναξε: «Μακάρι να τα κατάφερνα όπως εσύ στη γυμναστική».

Η Γουίλουου είχε μόλις πάρει υποτροφία για μια πολύ σπουδαία ακαδημία ενόργανης γυμναστικής όταν ο παραγωγός της έστειλε το γράμμα με το οποίο της ζητούσε να έρθει στη Σεούλ για να γίνει η χορογράφος ενός ολοκαίνουριου τριμελούς γκρουπ της K-Pop.

Το γράμμα έλεγε ξεκάθαρα πως ο ρόλος του γκρουπ δε θα ήταν μόνο να τραγουδάει και να χορεύει και να εμφανίζεται σε φοβερές συναυλίες. Θα έπρεπε επίσης να βρίσκουν πονηρούς δαίμονες και να τους στέλνουν στον παραγωγό.

Πώς θα μπορούσε να αρνηθεί μια τέτοια πρόταση η Γουίλουου;

Όταν έφτασε στη Σεούλ, γνώρισε την Ισόλ και τη Σονγκ Γι, που είχαν λάβει και αυτές πρόσκληση. Ο παραγωγός

είχε επικοινωνήσει με τον Χα Τζουν, προτείνοντάς του να γίνει ο μάνατζερ, ενώ ήταν επίσης ο σύνδεσμός τους με τον παραγωγό.

Μόλις η Γουίλοου γνώρισε τα άλλα μέλη των ALIBI, δεν υπήρχε πια επιστροφή.

Η ενόργανη γυμναστική έγινε μία στάση στον δρόμο της προς τη χορογραφία, ενώ η Ισόλ και η Σονγκ Γι έγιναν οι κολλητές της φίλες.

Η Γουίλοου δέχτηκε τον έπαινο της Ισόλ και της ανταπέδωσε τη θετική ενέργεια.

«Μακάρι να καταλάβαινα κι εγώ την τεχνολογία όπως εσύ. Και μακάρι, όπως η Σονγκ Γι, να...» Έκανε μια παύση, προσπαθώντας να βρει τα λόγια. Η Σονγκ Γι δεν ήταν μόνο η όνι τους, δηλαδή το μεγαλύτερο μέλος του γκρουπ τους και αρχηγός του. Όταν εκτελούσαν τις μουσικές αποστολές τους για να ανακαλύπτουν δαίμονες, η Σονγκ Γι έβλεπε πράγματα που οι άλλοι δεν έβλεπαν. Μαχόταν σαν πρωταθλήτρια. Έπαιζε πιάνο και κιθάρα. Και έγραφε όμορφα ποιήματα που γίνονταν οι στίχοι των τραγουδιών τους.

«Στοπ!» Η Σονγκ Γι ήταν πολύ σεμνή για να είναι το κέντρο της προσοχής των φιλενάδων της. «Είμαστε όλες καταπληκτικές».

«Και καμιά σας δεν είναι καλύτερη απ' ό,τι εγώ», είπε ο Χα Τζουν, μπαίνοντας στη σουίτα.

«Μισό! Έχεις κι εσύ κλειδί;!» ρώτησε η Σονγκ Γι και πλησίασε τον αδελφό της. «Δώσ' το!»

«Είναι για κάποια έκτακτη ανάγκη», είπε ο Χα Τζουν, χώνοντας το κλειδί στην τσέπη του παντελονιού του.

«Είναι κάποια έκτακτη ανάγκη τώρα;» ρώτησε η Σονγκ Γι, πλησιάζοντας και άλλο τον αδελφό της. Είχε τα χέρια της σφιγμένα σε γροθιές.

Ο Χα Τζουν προχώρησε προς το μέρος της. Πήρε θέση επίθεσης.

«Μαζέψου, Γουίλοου!» Η Ισόλ παραμέρισε και κάθισε στον καναπέ, δίπλα στη Γουίλοου.

«Εγώ ποντάρω στον Χα Τζουν», είπε η Ισόλ.

«Στη Σονγκ Γι δεν αρέσει να χάνει», είπε η Γουίλοου. «Εγώ προβλέπω να νικήσει αυτή».

«Α, ξέχνα το». Κατεβάζοντας τα χέρια του, ο Χα Τζουν παραιτήθηκε. «Θα σου έδινα ένα μάθημα, αλλά δεν έχουμε χρόνο. Πρέπει να πάμε στο αμφιθέατρο, όπου σας περιμένει η επόμενη έκπληξή σας».

«Δώστε μου δύο λεπτά», είπε η Ισόλ βγαίνοντας από το καθιστικό. Έκρυψε τη δερμάτινη τσάντα της κάτω από το κρεβάτι της, στο δωμάτιο που θα μοιραζόταν με τη Σονγκ Γι, και τσέκαρε ότι ήταν καλά χωμένη και δε φαινόταν. Έπειτα φόρεσε τα άνετα ρούχα που είχε για τις πρόβες.

Όταν ήταν πια όλες έτοιμες (και αφού η Ισόλ τσέκαρε την τσάντα για άλλη μια φορά), το γκρουπ έφυγε από το ξενοδοχείο και μπήκε σ' ένα λευκό βανάκι χωρίς διακριτικά.

Η κυρία Μελίνα και η Ιλάιρα αποφάσισαν να πάρουν

το δικό τους νοικιασμένο αυτοκίνητο για να επισκεφτούν το Αμφιθέατρο της Κορίνθου μαζί τους. Μετά το φαγητό, θα ξεκινούσαν τα μαθήματα.

Στο βιβλίο της Γουίλουου για τα φαντάσματα δεν αναφερόταν σχεδόν τίποτα σχετικά με το αμφιθέατρο, όμως είχε διαβάσει πολλά γι' αυτή τη γεωγραφική περιοχή.

«Ανυπομονώ να δω το αμφιθέατρο», είπε η Γουίλουου στις φίλες της καθώς το βανάκι προχωρούσε στον παραθαλάσσιο δρόμο.

Η οδηγός τους, μια μεγάλης ηλικίας Ελληνίδα που λεγόταν Διώνη, είχε τα μάτια της καρφωμένα στον δρόμο και δεν αντέδρασε όταν μίλησε η Γουίλουου. Ο Χα Τζουν τούς είχε πει νωρίτερα πως δε μιλούσε ούτε κορεάτικα ούτε αγγλικά, οπότε μπορούσαν να μιλάνε μπροστά της για οτιδήποτε, ακόμα και για θέματα σχετικά με τους δαίμονες.

Η Γουίλουου αναρωτήθηκε αν θα έρχονταν σε επαφή με δαίμονες σε αυτόν τον σταθμό της περιοδείας τους. Η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν ήξεραν πότε ακριβώς θα έβρισκαν δαίμονες. Απλώς συνέβαινε όποτε συνέβαινε. Καμιά φορά τούς έβρισκαν μόνες τους. Άλλες φορές, ο παραγωγός τούς έδινε στοιχεία ή τούς έλεγε πού να πάνε.

Η Γουίλουου υπέθετε πως υπήρχαν πολλοί δαίμονες εκεί έξω και ο παραγωγός έβαζε τα δυνατά του για να βρίσκει τους πιο κοντινούς στους σταθμούς της περιοδείας τους.

Η Ισόλ ήταν σίγουρη πως ο παραγωγός κανόνιζε το πρόγραμμα της περιοδείας ανάλογα με το πού είχαν εμφανιστεί δαίμονες.

Η Σονγκ Γι είχε πολλά ερωτήματα σχετικά με τον μυστηριώδη παραγωγό και τα κίνητρά του, μα ο Χα Τζουν την είχε βάλει προ πολλού να υποσχεθεί πως θα κρατούσε αυτά τα ερωτήματα για τον εαυτό της. Ο παραγωγός έκανε καλό στον κόσμο εξουδετερώνοντας δαίμονες και οι ALIBI έδιναν χαρά στους φαν τους μέσω της μουσικής.

Η Σονγκ Γι καθόταν στην πλευρά του βαν που κοίταζε προς τα τirkουάζ νερά της θάλασσας. Η Ισόλ ήταν στη μέση, ανάμεσά τους, και κοίταζε μπροστά.

Από την πλευρά της Γουίλοου, η θέα ήταν ελαιόδεντρα και σπιτάκια με μπλε παραθυρόφυλλα. Χαμογέλασε. Ένωθε κάτι να τη συνδέει με την Ελλάδα. Το αγαπημένο της χρώμα, το γαλαζοπράσινο, υπήρχε παντού.

«Ίσως το επόμενο τραγούδι που θα γράψω να είναι για την ιστορία αυτού του μέρους», είπε η Σονγκ Γι.

«Πφφφ», αναστέναξε ο Χα Τζουν από το μπροστινό κάθισμα. «Ακούγεται τόσο βαρετό αυτό, *νούνα*».

«Εσύ είσαι βαρετός», αντέδρασε η Σονγκ Γι.

«Όχι, εσύ είσαι βαρετή», απάντησε εκείνος γελώντας.

Η Ισόλ και η Γουίλοου είχαν συνηθίσει τον μόνιμο τσακωμό ανάμεσα στη Σονγκ Γι και στον αδελφό της. Όμως, ενώ ήταν συχνά στην κόντρα, ήταν φανερό πως χαιρόταν που είχαν ο ένας τον άλλον.

Η Γουίλοου παρατήρησε ξανά πως η Διώνη δεν αντι-

δρούσε καθόλου στις συζητήσεις που γίνονταν μέσα στο βανάκι. Ήταν συγκεντρωμένη στον δρόμο μπροστά. Η Γουίλουου ευχόταν να μπορούσε να μιλήσει στην οδηγό τους και ζήλευε την Ισόλ που ήξερε τόσο πολλές γλώσσες, μα χαιρόταν επίσης που μπορούσαν να λένε ό,τι ήθελαν μπροστά στη Διώνη.

Πήραν μια μεγάλη στροφή και το τοπίο άρχισε να αλλάζει. Υπήρχαν λιγότερα σπίτια, καθόλου μαγαζιά ή καφέ. Μερικές ψαρόβαρκες κυμάτιζαν στο διάφανο νερό.

«Σίγουρα δε θα πέσουμε σε τίποτα πλήθη από θαυμαστές εδώ πέρα», είπε η Σονγκ Γι. Ο αέρας δυνάμωσε και έκανε τις πόρτες του βαν να τρίξουν.

«Όλα μέρος του σχεδίου», είπε ο Χα Τζουν. Έδειξε προς μια μισοκατεστραμμένη πινακίδα γραμμένη στα αγγλικά: *Ancient Theater of Corinth*. Αρχαίο Θέατρο Κορίνθου.

«Πλησιάζουμε στον χώρο της πρόβας», είπε ο Χα Τζουν. «Ετοιμαστείτε για πέντε μέρες σκληρής δουλειάς!»

Ο δρόμος ανηφόριζε ξανά και από κάτω τους βρισκόταν το αμφιθέατρο, που είχε σχήμα στέμματος. Στεκόταν σαν ξεχασμένο μνημείο δίπλα στην ακροθαλασσιά.

Η Γουίλουου έβγαλε μια πνιχτή κραυγή.

«Είναι τόσο όμορφο». Καθώς το βανάκι ανέβαινε τον απότομο χωματόδρομο ως το θέατρο, η Γουίλουου παρατήρησε τη σκηνή, μια υπερυψωμένη ξύλινη πλατφόρμα. Οι κόκκινες κολόνες γύρω από τη σκηνή θα πρέπει να ήταν κάποτε λαμπερές και όμορφες, μα τώρα έδειχναν φθαρμένες και ξεθωριασμένες από τον ήλιο, με

φόντο το έντονο μπλε της θάλασσας και τον ουρανό που ασήμιζε.

Το θέατρο, παρατήρησε η Γουίλοου, είχε όλα τα ιδιαίτερα χρώματα των ALIBI: το δικό της γαλαζοπράσινο, το ασημί της Ισόλ και το ρουμπινί κόκκινο της Σονγκ Γι. Το λευκό του μαργαριταριού, που ήταν το χαρακτηριστικό χρώμα του γκρουπ τους από την αρχή, ήταν το χρώμα των αρχαίων τοιχογραφιών στον πίσω τοίχο του θεάτρου.

«Αυτό το μέρος είναι σαν να φτιάχτηκε για εμάς», είπε η Γουίλοου μ' έναν αναστεναγμό ικανοποίησης.

Τα μάτια της εξερευνούσαν το υπόλοιπο υπαίθριο θέατρο.

Σειρές από κερκίδες ξεκινούσαν από τη μεγάλη σκηνή και εκτεινόταν προς τα πάνω, σχηματίζοντας ένα κοίλωμα. Τα καθίσματα ήταν πέτρινα και είχαν λαξευτεί στο πέτρωμα του λόφου. Ήταν λειασμένα από τον χρόνο, αφού είχαν χρησιμοποιηθεί τόσους αιώνες από επισκέπτες, λάτρεις του θεάτρου και της μουσικής.

Αν οι ALIBI ήταν να εμφανιστούν σ' έναν τόσο μικρό χώρο, η Γουίλοου υπολόγισε πως δεν υπήρχαν διαθέσιμα πάνω από χίλια εισιτήρια. Και, όπως το έβλεπε, υπέθετε πως οι καλύτερες θέσεις ήταν αυτές στις πάνω πάνω σειρές. Ανυπομονούσε να σκαρφαλώσει εκεί και να απολαύσει τη θέα της σκηνής και της θάλασσας πίσω της.

«Είναι ένα ιερό μέρος», είπε η Γουίλοου, καθώς το βανάκι σταματούσε στο πλάι του θεάτρου, σ' ένα σημείο

όπου υπήρχαν ήδη τέσσερα τροχόσπιτα, κάπως παράμερα. Η αβεβαιότητα που είχε νιώσει νωρίτερα εκείνη τη μέρα στριφογύρισε στο στομάχι της. Δεν εξαφανίστηκε εντελώς, μα η Γουίλουου ένωσε επίσης την παρουσία μιας καλής δύναμης. «Το θέατρο προστατεύεται από κάποια δημιουργική ψυχή».

«Έχεις τρομερό ένστικτο», είπε η Ισόλ. «Χαίρομαι που νιώθεις αυτό το θέατρο προστατευμένο».

«Και εντελώς χωρίς δαίμονες», πρόσθεσε η Σονγκ Γι.

«Δεν είπα αυτό, εγώ», παρατήρησε η Γουίλουου. «Εγώ...» Η φωνή της έσβησε καθώς κοιτούσε τη θάλασσα.

«Ας ξεκινήσουμε», είπε ο Χα Τζουν, δείχνοντας προς τα τροχόσπιτα. «Έχουμε ένα τροχόσπιτο για το γραφείο μου, ένα για την γκαρνταρόμπα, το μακιγιάζ και το χτένισμά σας και ένα για ξεκούραση». Το τέταρτο τροχόσπιτο είχε μέσα όλο τον τεχνολογικό εξοπλισμό. Εκεί θα δούλευε ο Άκικο.

Δίπλα στο χιλιάδων ετών αμφιθέατρο υπήρχε ένα μακρύ, ρημαγμένο κτίσμα, που έδειχνε περίπου διακοσίων χρόνων.

«Πώς βρήκες αυτό το μέρος;» ρώτησε η Σονγκ Γι τον αδελφό της.

«Βοήθησε η κυρία Μελίνα», είπε εκείνος σηκώνοντας τους ώμους. «Ξέρεις πόσο δύσκολο είναι να βρεις έναν χώρο για πρόβες εκτός πόλης, που να είναι κρυμμένος απ' όλους τους φαν σας; Δεν έχει επιτραπεί σε κανέναν να χρησιμοποιήσει αυτό το μέρος εδώ και αιώνες! Όμως

εγώ το εξασφάλισα για εσάς». Ο Χα Τζουν χαμογέλασε πλατιά και είπε: «Είμαι καταπληκτικός μάνατζερ».

«Ναι, είσαι», είπε η Γουίλοου. Βγήκε πρώτη από το βανάκι και την ακολούθησαν η Ισόλ και η Σονγκ Γι. Ο αέρας φυσούσε λίγο πιο δυνατά και η Γουίλοου χαιρόταν που είχαν φορέσει όλες τους φούτερ πάνω από τα ρούχα της πρόβας. «Πρέπει να μάθω περισσότερα γι' αυτό το μέρος», είπε η Γουίλοου, με τη φωνή της να φανερώνει κάποιιο δέος.

«Αυτή είναι η δική μου δουλειά!» είπε η κυρία Μελίνα, βγαίνοντας με χάρη από το λευκό νοικιασμένο αυτοκίνητό της. «Εγώ θα σας τα μάθω όλα».

«Α, και έπειτα από αυτά τα μαθήματα», πρόσθεσε η Ιλάειρα, «η Σονγκ Γι θα μου κάνει μαθήματα χορού!»

«Διδάσκεις χορό;» ρώτησε χαμηλόφωνα η Γουίλοου, γέρνοντας προς τη Σονγκ Γι.

«Της το υποσχέθηκε ο Χα Τζουν», απάντησε ψιθυριστά η Σονγκ Γι. «Ο παραγωγός διάλεξε την κυρία Μελίνα. Αφού η Ιλάειρα είναι κόρη της, νιώθω πως δεν έχω άλλη επιλογή». Παρόλο που η Σονγκ Γι μιλούσε συχνά ελεύθερα, φρόντιζε να μην προσβάλλει τον παραγωγό. Αυτός είχε φτιάξει το γκρουπ και τις υποστήριζε σε κάθε βήμα της πορείας τους.

«Σονγκ Γι, ξέρω πως θέλεις να γράψεις ένα τραγούδι που θα το ηχογραφήσετε στον επόμενο σταθμό των ALIBI, στη Ρώμη», είπε η Ιλάειρα. «Μπορώ να σε βοηθήσω να το γράψεις, αν θέλεις. Ξέρω μουσική θεωρία».

Η Σονγκ Γι κούνησε αργά το κεφάλι της.

«Μαθήματα χορού, εντάξει. Αλλά για το γράψιμο των τραγουδιών; Όχι, ευχαριστώ...» Αυτή ήταν δουλειά για έναν, και τη λάτρευε.

«Αυτό το αμφιθέατρο φέρνει τρομερή έμπνευση», είπε δυνατά η Γουίλοου, επιχειρώντας να αλλάξει θέμα. Έπειτα, ψιθυριστά και στο αυτί της Σονγκ Γι, πρόσθεσε: «Θα σε βοηθήσω με τα μαθήματα χορού της Ιλάειρας, κι έτσι θα έχεις χρόνο να ασχοληθείς με τη μουσική σου. Κι εγώ θα έχω κάτι να κάνω. Η Ισόλ θα είναι απασχολημένη με τον Άκικο και ό,τι έχει μέσα σε αυτή την κλειδωμένη δερμάτινη τσάντα». Η Γουίλοου σήκωσε τους ώμους. «Εγώ έχω ελεύθερο χρόνο», είπε. Είδαν την Ισόλ να πηγαίνει κατευθείαν στο τροχόσπιτο με τον τεχνολογικό εξοπλισμό.

«Ευχαριστώ, εγώ...» πήγε να πει η Σονγκ Γι, όταν τις διέκοψε ο αδελφός της.

«ALIBI!» φώναξε ο Χα Τζουν. Τους έκανε νόημα να μαζευτούν στη βάση της σκηνής. Η Ισόλ απομακρύνθηκε απρόθυμα από το τροχόσπιτο. «Ο παραγωγός έχει μια μεγάλη έκπληξη για τις ALIBI. Επειδή τα σόου στο Τόκιο πήγαν τόσο καλά και οι ALIBI απέκτησαν χιλιάδες νέους φαν στα σόσιαλ, αποφάσισε να σας αναβαθμίσει!» Έκανε ένα μακρύ σφύριγμα και, από τα πλάγια της σκηνής, εμφανίστηκαν έξι χορεύτριες με μαύρα κορμάκια και κολάν. «Αυτές είναι οι χορεύτριές σας!»

«Χορεύτριες;!» στρίγκλισε η Σονγκ Γι και χοροπήδησε ενθουσιασμένη, σηκωμένη στις άκρες των ποδιών της.

«Ουάου!» φώναξε η Ισόλ. «Φανταστικό».

Η Γουίλουου υποκλίθηκε ελαφρά καλωσορίζοντας τις χορεύτριες.

«Σας ευχαριστούμε που ήρθατε!»

«Είναι συνολικά έξι», είπε ο Χα Τζουν. «Δύο για την καθημέριά σας. Θα ακολουθούν ακριβώς τα βήματά σας. Δεν μπορούμε να κάνουμε πρόβα στο στάδιο της Αθήνας όπου θα εμφανιστείτε, αφού υπάρχει άλλη συναυλία εκεί αυτή την εβδομάδα, οπότε θα προετοιμάσουμε τις χορεύτριες εδώ!»

Ενώ όλα φαίνονταν υπερβολικά καλά για να είναι αληθινά, μία από τις χορεύτριες βγήκε από τη σειρά της.

«Όχι!» φώναξε. Έδειχνε τρομοκρατημένη. «Εγώ φεύγω από εδώ. Θα έχετε μόνο πέντε χορεύτριες. Πρέπει κάποιος να με πάει στο αεροδρόμιο όσο πιο γρήγορα γίνεται», είπε κοιτάζοντας ολόγυρα νευρικά.

«Φεύγεις κιόλας;» ρώτησε ο Χα Τζουν.

Εκείνη κατένευσε.

«Μα δεν το καταλαβαίνω. Γιατί;»

«Να φύγετε όλοι σας! Γυρίστε στο ξενοδοχείο. Γυρίστε στην Αθήνα. Ή πάτε πίσω στην Κορέα, να είστε ασφαλείς. Πάτε *οπουδήποτε* προτού να είναι πια αργά». Το πρόσωπο της χορεύτριας ήταν κόκκινο σαν τις αρχαίες κολόνες, στο κούτελό της είχε σταγόνες ιδρώτα και δεν μπορούσε να σταματήσει να τρέμει. «Αυτό το μέρος είναι στοιχειωμένο!»

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΑΝ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ *K-POP DEMON HUNTERS*

Οι τρεις κοπέλες που αποτελούν τις **ALIBI**, τη διάσημη μπάντα της K-Pop, βρίσκονται στην Ελλάδα. Έχουν βρει το τέλειο μέρος για να κάνουν τις πρόβες τους για το επόμενο σόου της παγκόσμιας περιοδείας τους: ένα αρχαίο θέατρο δίπλα στη θάλασσα. Όμως το όνειρο γίνεται εφιάλτης όταν αρχίζει να ακούγεται μια παράξενη μουσική κι εμφανίζεται ξαφνικά το φάντασμα ενός διάσημου συνθέτη. Οπλισμένες με τα νέα τους σύνεργα για τον εντοπισμό δαιμόνων αλλά κυρίως με την εξυπνάδα τους, οι κοπέλες πρέπει να ακολουθήσουν τα στοιχεία και να λύσουν το μυστήριο πριν ένας πανίσχυρος δαίμονας κλέψει για τα καλά την παράσταση.

Η **ΣΤΕΪΣΑ ΝΤΟΪΤΣ** είναι συγγραφέας παιδικών βιβλίων, κάποια από τα οποία έχουν βρεθεί στην κορυφή των μπεστ σέλερ των *New York Times*. Ζει στην Τεμέκιουλα, στην Καλιφόρνια, και έχει γράψει πάνω από 300 βιβλία.

Από 8 ετών

ISBN: 978-618-01-6610-1

9 786180 166101

ΚΩΔ. ΠΗΧΣΗΣ: 32959

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

psychogios.gr